

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 17. ЈУЛ 2022. ♪ БРОЈ 150. ♪ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА ПЕТА ПО ДУХОВДАНУ 17. ЈУЛ СВЕТИ МУЧЕНИЦИ ГОРЊОКАРЛОВАЧКИ	Јеванђеље на Јутрењу: Лк. 24,12-35; Лит. Апостол Рим. 10,1-10; Јев. Мт. 8,28-9,1
НЕДЕЉА, 24. ЈУЛ	ЛИТУРГИЈА 10ч
НАПОМЕНА: ПРОТА ПЕТАР ЈЕ НА ПУТУ У СРБИЈИ ОД 26. ЈУНА ДО 5. АВГУСТА. У ТОМ ПЕРИОДУ ОДМЕЊИВАЋЕ ГА О. ДРАГОЉУБ ПАНТЕЛИЋ И СЛУЖИЋЕ СЕ САМО НЕДЕЉНЕ И ПРАЗНИЧНЕ ЛИТУРГИЈЕ . ЗА СВА ПИТАЊА И ВАШЕ ДУХОВНЕ ПОТРЕБЕ ПОЗОВИТЕ ДИРЕКТНО ОЦА ДРАЈУ НА 0467 166 210	

СВЕШТЕНОМУЧЕНИК САВА ГОРЊОКАРЛОВАЧКИ

Епископ горњокарловачки Сава Трлајић је рођен 6. јула 1884. године у Мољу од оца Стефана и мајке Јелисавете. На крштењу је добио име Светозар. Основну школу је завршио у Мољу, а велику класичну гимназију и богословију у Сремским Карловцима. Правни факултет је завршио у Београду, а правосудни испит је на положио на Правном факултету у Загребу. Баконски чин је примио на Богојављење 1909. године, а свештенички на Светога Саву исте године. Од 1909. до 1927. године обављао је дужност парохијског свештеника у Башаиду. Почетком 1927. године изабран је за референта, а нешто касније и за секретара Светог Архијерејског Синода СЦЦ.

Монашки чин је примио 1929. године као удов свештеник. Замоначен је у манастиру Крушедолу, произведен у чин архимандрита и постављен за старешину манастира. На положају настојатеља манастира Крушедола остао је до избора за викарног епископа сремског. Хиротонисан је 30.

септембра 1934. године у Сремским Карловцима од стране патријарха србског Варнаве.

Епископ Сава је као викарни епископ сремски до новембра 1936. године вршио дужност председника Епархијског управног одбора Архијерејског београдско-карловачке. Од новембра 1936. године до почетка 1937. године вршио је

дужност председника Црквеног суда Архијерејског београдско-карловачке. На том положају га је затекао избор за епископа горњокарловачког са седиштем у Плашком. Устоличен је 4. септембра 1938. године у Плашком.

"... Године 1941. у Горњокарловачкој епархији завладала је ужасна усташка страховлада. Свештеницима и епископу речено је да више нису пожељни и да морају напустити своје вернике и свој народ. Надбискуп Алојзије Степинац отворено је рекао владици да мора да напусти "хрватски" Карловац, иначе ће бити ликвидиран. На то му је владика одговорио: "Главу дајем, ал' свој народ не остављам!"

Да се надбискуп није шалио видело се одмах. Владика Сава је ухапшен и страховито мучен. За време његовог мучења у Плашком, усташе су певали: "Сви који сте у Христу рођени - у Христа сте се обукли".

Када су владикау после мучења повели на страстиште, његова мајка је стајала поред цркве и чекала да га проведу. Хтела је, још једанпут, да види сина и да се са њиме

поздрави. Мучитељи јој то, међутим, нису дозволили. Владика је, ипак, везаним рукама благословио мајку и отишао у смрт.

Неколико година касније, у башаидску цркву, у којој је владика Сава службовао као месни парох, свратио је непознат човек. Срео је тадашњег управника поште Саву Сараволца. Сава је, иначе, био дугогодишњи појац у башаидској цркви и то је са поносом истицао.

"Да ли сте познавали владику Саву Трлајића?" - упитао је

непознати Сараволца. "Чуо сам да је био свештеник у Башаиду".

"Како да не! Владика ме је школовао. Њему сам захвалан за све што сам у животу постигао".

Затим је упитао непознатог: "Откуд познајете владикау?"

"Био сам непосредан сведок његовог страдања" - одговорио је незнанац.

"Усташки мучитељи довели су владику на једну пољану и наставили мучење. Живом су му кожу одрали и посули сољу. Затим су га

закопали у земљу. Само му је глава вирила. Потом су довукли гвоздену дрљачу и вукли је преко његове главе, све док није душу предао Господу. Даље не знам. Биће да су га усташе бацили у једну од многобројних јама у том крају, српских гробница. Ни смрт га, дакле, није одвојила од народа".

Непознати се окренуо и отишао, а Сава је остао скамењен, не успевши да га упита за име...."

ПЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВДАНУ

ЈЕР НЕ ПОЗНАЈУЋИ ПРАВДЕ
БОЖИЈЕ И НАСТОЈЕЋИ ДА СВОЈУ
ПРАВДУ УТВРДЕ, НЕ ПОКОРИШЕ
СЕ ПРАВДИ БОЖИЈОЈ
(Рим. 10, 3).

Бог је поступно припремао људе – човечанство за долазак Спаситеља. Најдиректнија припрема огледа се у Израилском народу – потомству Аврамовом. Бог је одабирао људе из овога народа, пророке, царе, праведнике...и општио са њима преко ових људи. Један од најзначајнијих људи Старога Завета и, нема сумње, највећи старозаветни законодавац, био је Мојсије, преко кога је Бог дао Старозаветни закон. Овај Закон познат је још и као Мојсијев закон. Иначе, Мојсијев закон представља један несавршени правни кодекс, али, с друге стране, најнапреднији правни кодекс до тога времена. Закон је прилагођен јеврејском моралном стању времена у коме је дат. „Око за око, зуб за зуб“, беше за њих норма разумљива и праведна. Тако је Израилски народ припреман за долазак Спаситеља кроз закон. Временом је свест овога народа постала веома пријемчива старозаветним законским нормама. Њихово разумевање правде било је у складу са овим законом, који је инсистирао на правди по човеку.

Св. Апостол Павле у посланици Римљанима истиче, пре свега, жељу да се Израил спасе: „*Браћо, жеља је срца мога и молишва Боју за Израил да се спасе*“ (Рим. 10, 1). А касније наглашава следеће: „*Јер не познајући правде Божије и настојећи да своју правду утврде, не покорише се правди Божијој*“. Жеља Апостола да се Израил спасе је логична, јер Христос је дошао да спасе све народе, за све појединце, за свако створење своје. Господ је Творац сваког човека. Сваки, дакле, човек, који је створен по слици Божијој, призван је у заједништво са Богом. Апостол је забринут за своје сународнике јер су у већини, иако верзирани у закон и велики поштоваоци закона, ипак превидели чињеницу да је Христос, који је „испуњење закона“, дошао да их спасе. Због тога их он подсећа на чињеницу да је велика разлика између закона кога су они до сада следовали и новозаветног закона, откривеног кроз Исуса Христа. Каже Апостол: „*Јер је Христос завршио закон за оправдање свакоме који вјерује*“ (Рим.10, 4). Он је тај који је испунио Закон, усавршио и сада не вреди више: „Око за око, зуб за зуб“, већ: „Не гњевите се“! Колика је то само разлика? Ето правде божанске. Узалуд је сада Јеврејима утврђивати се у правди по Старозаветном закону, уколико

не признају Новог Адама и Правду Његову.

Иако је ово написано Римљанима у оно време, по много чему се односи на нас односно на хришћане свих времена. Свакоме од нас је лакше размишљати у границама Мојсијевог закона него Христовог испуњења тога Закона. Свакоме од нас лакше је мислити у оквирима правде по човеку, него ли правде божанске. Како да ми једни другима објаснимо да треба окренути други образ ономе ко нас удари? Заиста је тешко. Када се мало посматра наша црквена ситуација и однос људи једних према другима, унутар парохиског живота, јасно се види да смо много више пријемчиви Старозаветном закону него ли Новозаветном. Многи људи се лако љуте на своју браћу, оговарају без много размишљања о последицама тога, одбијају да виде где је то њихова помоћ другоме потребна и, све у свему, по много чему одударамо, када је наше понашање у питању, од онога што Господ од нас очекује. Узалуд је то Св. Апостол Павле овако лепо написао.

Стара латинска изрека каже да је „човек човеку вук“. Окренемо ли се око себе неће нам бити тешко да приметимо да после толико векова и ми, бар понекад, можемо поновити ову латинску изреку, јер смо се истина о овоме потврдила у

нашем окружењу. Христос, с друге стране, тражи од нас да „једни друге чашћу већим чинимо“. То је једини исправан пут. Потребно је брата похвалити и подржати у његовим настојањима да изведе на пут своју породицу и себе. Ако нисмо у стању помоћи брату својему онда је, у најмању руку, потребно не заустављати га у његовим настојањима и стремљењима ка неком успеху. У ствари, једном речју, неопходно је да дух Цркве и Јеванђеља Христовог – дух Новозаветног учења провејава кроз сваки наш корак који чинимо у овом животу. Ако тако радимо, ако се јеванђелски понашамо, онда ћемо послужити као „со земљи“, по речима Јеванђеља. Ако, пак, кроз нас „саблазан дође у свет“, ако „саблазним једног од оних малих“, на нас би се могле односити речи Спаситеља, који каже: „Боље би му било да се није ни родио тај човек“.

Господе Исусе Христе, Сине Бога Живог, помози нам да останемо на путу, који си Ти поставио а који је трасиран од стране Светих Апостола, Светитеља и Мученика, на путу који подразумева улазак у Небо и гарантује живљење у заједници са Тобом, Творцем и Господом и Спаситељем нашим. Помози нам, Благи, да се у свом живљењу управљамо по божанској, а не човечанској логици! Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 17. ЈУЛ

ЗА ТО СЕ НЕЋУ ОЛИЈЕНИТИ
ОПОМИЊАТИ ВАМ ЈЕДНАКО
ОВО, АКО И ЗНАТЕ И
УТВРЂЕНИ СТЕ У ОВОЈ
ИСТИНИ (II ПЕТ. 1, 12)

Орач оре у њиви. Не понавља ли орач сваког секунда исти посао? Како би иначе њиву узорао, ако не би од јутра до мрака дубио бразду за браздом?

Путник корача путем. Не понавља ли путник сваког секунда исти посао, исти труд? Како би иначе пут прешао, и својој мети стигао?

Дрводеља даске деље у радионици. Не понавља ли дрводеља са сваком даском исти посао, исти напор? Како би иначе спремио поручени број издељаних дасака?

Нису ли, браћо, сви наши корисни послови састављени од низа и низа понављања? Нека се, дакле, не олењи проповедник истине, и не као? Рекао сам им, и нећу да понављам! Нека се не погорди слушатељ истине, и не каже: чуо сам то једанпут, и не треба више да слушам!

О проповедниче истине, не убој се да понављаш и понављаш; да поновљено учиш и поновљено опомињеш. Без понављања нити се њива узоре, нити пут превали, нити јапија издеља. А ти се зато, да ореш, да водиш, да дељеш.

О слушатељу истине, не погорди се и не реци, да си једном чуо истину. Истина је храна за душу. Ти си јео хлеб и данас, и јуче, и прекјуче, и месецима и годинама. И опет ћеш га јести, да би тело твоје било здраво. Храни и душу. Храни је истином, истом истином, и јуче и данас и сутра, све до смрти. Да душе твоја буде здрава и снажна и светла.

О Господе Исусе, храни нас сваки дан и сваки час истином Твојом – Тобом, о Исусе, храно слатка! Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Св. Владика Николај
Пријрема Милош Рисџић*

WHAT HAPPINESS IS

People wish each other happiness on various occasions, for example, on the New Year, but what is happiness? How can one define it?

Modern man's concept of happiness has not changed much since primitive times, the happiness is when I acquire more material things from others, and unhappiness is

when others take my property from me. Even if we leave aside the morality of this concept, it is still flawed in its essence because no matter how much property, power, public recognition, and pleasures we amass, it will not bring us happiness. Material objects cannot bring true happiness, only *taedium vitae*, after which a person is overcome by depression even more than before.

It is interesting to note that the word "happiness" – "tikhi" in ancient Greek – appears very rarely in the Holy Scriptures, and not once in the New Testament. The term is too broad and is inexact. On its own it has no meaning. Instead, the Scriptures use another more clear and specific term, "joy", "khara" in ancient Greek, which is one of the components of happiness.

Christ says the following about joy: "... that my joy might remain in you, and that your joy might be full." He also indicates where this joy comes from: "If ye keep my commandments, ye shall abide in my love; even as I have kept my father's commandments, and abide in his love" (John 15: 10 – 11). Here we have the answer to the age-old question. True happiness, true joy, is God's love, and being with Him. John adds this: "...and your joy no man taketh from you" (John 16:22). This means, nothing and no one – neither suffering, nor deprivation, nor persecution, not even death itself.

Bishop Nathanael of Lvov

ЦРТИЦЕ ИЗ ЖИВОТА СВЕТОГ АНТОНИЈА ВЕЛИКОГ

Тако Антоније напредоваше у добру. Али непријатељ имена хришћанског, ђаво, пошто није могао да подноси толике врлине у једноме младићу, устаде на њега својим древним замкама, покушавајући да помоћу саблазни сруши његову племениту намеру и скрене га с правог пута. Зато му

убациваше у душу сећање на продата и раздата имања, на сестрину тугу, на славно порекло, на сујетну славу света, на сласт разних јела, и на остале саблазни световнога живота. Исто тако подсећаше га на тешкоће врлинског живота, на претешки труд подвижништва, на немоћ тела, на мноштво година; и навођаше му на душу мрак многих других помисли, старајући се на све могуће начине да га разврати. Али ђаво увиде да је исмејан од Антонија, његовим молитвама Богу, трпљењем и вером.

Тада ђаво употреби против Антонија уобичајена против младића искушења. Досађиваше му маштањима, застрашивањима, привиђењима, хуком и необичном грајом и страшном виком, плашећи га. Па га и дању јавно нападаше. А Антоније се силом противљаше ђаволу. Ђаво му убациваше рђаве помисли, а Антоније их прогањаше непрестаном молитвом; ђаво му природним узбуђивањем и распаљивањем тела наслађиваше чула, а Антоније вером, бдењем и постом брањаше своје тело; ђаво се по ноћима претвараше у лепе жене, помоћу сваковрсних лукавстава изазивајући похоту, а Антоније им противстављаше: осветнички пламен пакла и патње од неуспављивог црва; ђаво му препоручиваше клизави пут младости, на коме се лако пада и брзо у провалију упада, а Антоније извођаше против тога бесконачне муке

Страшнога суда, и тако очуваваше чистоту душе неповређеном од искушења. Свим тим би исмејан и осрамоћен ђаво. Јер он који уображава да је раван Богу, би јадник исмејан од младића. И ратујући против тела и крви, би побеђен од телесног човека. Јер слугу свога крепљаше Господ, који нас ради узме тело на себе, и подари телу победу над непријатељем, да би сви, посебно тако кушани, понављали апостолску реч: „*Не ја неіо блаіодаті Божја која је са мноу*“ (1 Кор. 15, 10)

17. ЈУЛ: ДАТУМ КОЈИ СПАЈА СРБЕ И РУСЕ

После два сата по поноћи 17. јула 1918. године, у Јекатеринбургу где је била заточена од стране большевика, зверски је побијена руска царска породица: Цар Николај II Романов, царица Александра, царевић Алексеј, принцезе Олга, Татјана, Марија и Анастасија, као и њихова послуга и доктор.

Побијене царске мученике комунисти су тајно пренели у оближњу шуму, где су их два дана развлагали, поливали сумпорном киселином, палили и скрнављивали

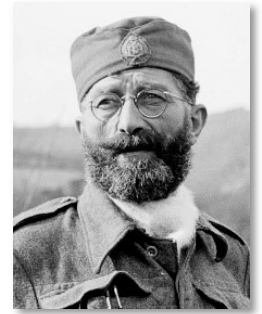

тела, премештајући их на различита гробна места.

Руска Загранична Црква је царску породицу прва канонизовала као свете мученике 1981. године, заједно са осталим новомученицима и исповедницима под комунистичким терором. Московска Патријаршија РПЦ је 2000. их уврстила као царске страсотерпце у сабор новомученика и

исповедника XX века. Посмртни остаци мученика су пронађени и достојно сахрањени.

Армијски ђенерал Драгољуб-Дража Михаиловић, командант Југословенске војске у отаџбини – четника, после комунистичког монтираног судског процеса осуђен је на смрт и погубљен 17. јула 1946.

Гроб му се и даље не зна. Виши суд га је рехабилитовао 2015. прогласивши процес незаконитим из политичких и идеолошких разлога.

БЕСЕДА О ДРАЖИ

Покојни Дража Михаиловић показао је највећу љубав синовима човечијим тиме што је положио живот свој за народ свој. Љубав која премаша и ту љубав, није за човека него за Бога.

Покошен је Дража косом смрти после петогодишње мучне одбране живота свога народа, осуђеног на смрт и потпуно истребљење. Покошен је косом неправде у борби за правду свога српског народа, или речено видовданским језиком: за крст часни и слободу златну.

Зато ће правична историја ставити њега на равно са косовским витезовима, како њега тако и сву његову изгинулу војску, све његове храбре војводе, барјактаре, капетане и ратнике. Јер, сви они са својим вођом остварише ону љубав коју Христос назива највећом, положивши живот за народ свој, исто као и велики Кнез на Косову са својом крстоносном војском и Карађорђе са својим устаницима.

Увек и за увек иста војска, исти народ, иста начела.

Св. Владика Николај
Црква Христова Вазнесења,
Чикаго, 18. јула 1954.